

Až budeš velký

František Nedvěď

Hajej dítě moje, hajej, v přístavu již světla jasně zaplály.
Hajej dítě moje, hajej, táta odjel lodí někam do dále.
Budem na něj čekat až se vrátí, snad ho moře zpátky hochu dá ti

.

Zavři očička svý dokud ještě nevíš jak je celý život zlý.

R: Až budeš velký, staneš se námořníkem
a odpluješ mi jednou velkou lodí v dál.
Život se změní, mně zbude snění,
jak za tátou jsi se mnou na loď chodíval.
Až jedenkrát mít budeš rád,
pak se k své mámě bláhové nikdy nevrátíš.
Snad si vzpomeneš, snad zapomeneš,
však z mysli mé mi dítě nikdy nezmizíš.

Léta ryla v čelo, schýlila jí tělo, stářím zbělal její vlas.
Syna doprovází žena jeho k hrázi, jako ona kdysi, zas.
A když syn se loučí s ženou svojí, máma kdesi v koutě smutna st
ojí.
Šátek v ruce staré svírá, slzu z oka stírá, touhou chvěje se jí
hlas.

R: Až budeš velký, staneš se námořníkem
a odpluješ mi jednou velkou lodí v dál.
Život se změní, mně zbude snění,
jak za tátou jsi se mnou na loď chodíval.
Až jedenkrát mít budeš rád,
pak se k své mámě bláhové nikdy nevrátíš.
Snad si vzpomeneš, snad zapomeneš,
však z mysli mé mi dítě nikdy nezmizíš.